

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Θ' ΘΕΟ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 462

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΕΤΟΣ ΙΗ' ΚΥΡΙΑΚΗΝ 15 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1965 (Π.Ο.Η.)

ΤΗΛ. 628.280 ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

Θλιβεραὶ Διαπιστώσεις

Ἀπό τινων ἡμερῶν ἡ Ἁγία ἡμῶν Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἰσῆλθε εἰς τὴν κατανυκτικωτέραν περιόδον τῆς, εἰς τὸ Τριωδίου. Ἡ περίοδος αὕτη ἐπιδιώκει, διὰ τῶν μυσταγωγικῶν ἀκολουθιῶν, τῶν πνευματοτρόφων ὕμνων, τῶν ἀναγνωσμάτων, τῆς νηστείας καὶ τῆς ἐν γένει λειτουργικῆς τῆς διαρθρώσεως νὰ βοηθήσῃ τὸν πιστὸν, ὥστε οὗτος νὰ ἐπιτύχῃ μίαν αὐτοσυγκέντρωσιν, μίαν περισυλλογὴν, νὰ σκεφθῇ, ὅτι φέρει ψυχὴν ἀθάνατον, διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ὁποίας ὁ Σωτὴρ ἡμῶν ἔπαθε, ἐτάφη καὶ ἀνέστη.

Τὴν πνευματικὴν ὁμῶς αὐτὴν περίοδον τῆς ἀσκήσεως καὶ τῆς προσευχῆς κατάρθωσε ὁ Σατανᾶς νὰ τὴν ἀχρηστεύσῃ καί, ἀντιθέτως, νὰ τὴν μεταβάλῃ εἰς εὐκαιρίαν ἀσώτου κραιπάλης. Ἐχρησιμοποίησε ὡς ὄργανά του τοὺς ἀνθρώπους.

Τοὺς ἀνθρώπους κατ' ἀρχὴν τοῦ κόσμου, τοὺς ἐλαχίστην σχέσιν ἔχοντας μὲ τὴν Ἐκκλησίαν. Οὕτω ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ψυχαγωγίας δικαιολογεῖται τὸ ὄργιον, ἡ ἐφάρμαρτος σπατάλη, ὁ φιλήδονος μολυσμὸς τῶν αἰσθήσεων, ὁ σαρκικὸς φορτισμὸς τῆς ψυχῆς, ἥς αἱ πρὸς τὴν μοιχείαν, τὴν πορνείαν καὶ τὴν λοιπὴν ἀκολασίαν διαθέσεις ἐ-

νισχύονται, εἰς πολλὰς δὲ περιπτώσεις καὶ ὀλοκληροῦνται.

Ψυχικὸς καὶ ὕλικὸς πλοῦτος κατασπαταλῶνται, ἠθικαὶ καὶ οἰκογενειακαὶ ἀξίαι ρίπτονται εἰς «ἵλυν βυθοῦ» καὶ ὁ Διάβολος, τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας, ὑπὸ τοὺς θρηνώδεις ψιθύρους τῶν Ἀγίων Ἀγγέλων, στρατολογεῖ τοὺς περισσοτέρους κολασμένους ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας ἡμέρας τοῦ ἔτους.

Πλὴν ὁ Ἄρχων τοῦ σκότους εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀχρηστεύσεως τῆς κατανυκτικῆς περιόδου τοῦ Τριωδίου ἐπιστρατεύει καὶ τοὺς ἀνθρώπους τῆς Ἐκκλησίας!

Θλιβερὸν τὸ τοιοῦτον, ὡς διαπίστωσις, ἀλλ' ἀληθές!

Οἱ ἄνθρωποι τῆς Ἐκκλησίας δὲν παγιδεύονται ἀπὸ τὰς ὠραιοφανεῖς παγίδας τοῦ κόσμου· δὲν παρασύρονται ἀπὸ τὴν κραιπάλην, ἀπὸ τὸ ὄργιον, ἀπὸ τὴν διαφθοράν.

Καταλύουν ὁμῶς ἐν τούτοις, τὸ ψυχοσωτήριον ἔργον τοῦ Τριωδίου καὶ τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ἢ διὰ τοῦ εὐσεβοφανοῦς φαρισαϊσμοῦ των ἢ διὰ τῆς φιλοκατηγόρου ἐμπαθείας των, ἢ, τέλος, δι' ἄλλων ἐκτροπῶν καὶ παρεκκλίσεων ἀπὸ τὸ

πνεῦμα τῆς ὑγιοῦς καὶ ὀρθοδόξου θρησκευτικότητος.

Προσέξατε ! Ἐκεῖνος νηστεύει ὄχι μόνον «δὲς τοῦ Σαββάτου», ἀλλὰ ὁλόκληρον τὴν ἑβδομάδα, ἐν τούτοις ὅμως συγκλονίζεται ἀπὸ τὸν σατανικὸν ἐγωϊσμόν καὶ βάλλει, ἐν ὀνόματι μιᾶς δῆθεν ἀκριβολογίας, κατὰ παντὸς μὴ τὰ αὐτὰ αὐτῷ φρονούντος.

Ὁ ἕτερος ἐπὶ τοσοῦτον μισεῖ τὸν ἀδελφόν του, ὥστε εἰσερχόμενος εἰς τὴν ἐκκλησίαν διὰ νὰ προσευχηθῇ, ἐξέρχεται ἐν σπουδῇ, ὡς νὰ διώκεται ὑπὸ χιλίων βρυκολάκων, μόλις τὸν ἀντικρύσει !

Ὁ τρίτος «τῇ γλώσσει ἄσματα φθεγγόμενος» ἐκτοξεύει τὰ φαρμακερὰ βέλη τῆς συκοφαντίας κατὰ πάντων.

Οὕτω οἱ ἄνθρωποι τῆς Ἐκκλησίας φαίνονται μὲν διαστέλλοντες ἑαυτοὺς ἀπὸ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπωλείας καὶ δὲν μετέχουν τῆς ὀργιώδους λατρείας τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Ἀφροδίτης τῶν λοιπῶν εἰδώλων τῆς ἀκολασίας, ἐν τούτοις ὅμως ἡ ψυχὴ των εἶναι αἰχμάλωτος τῶν δεξιγενῶν παθῶν, τοῦ ἐγωϊσμοῦ, τῆς συκοφαντίας, τῆς κατακρίσεως, τοῦ μίσους καὶ διατὶ ὄχι καὶ τῆς χριστεμπορίας ;

Ἐλάχιστοι λοιπὸν οἱ ἀνταποκρινόμενοι εἰς τὸ κατανυκτικὸν προσκλητήριον τοῦ Τριωδίου καὶ τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς !

Καὶ αὐτοὶ οἱ εὐτυχεῖς ἔλάχιστοι εἶναι ὅσοι, παραλλήλως πρὸς τὴν νηστείαν καὶ τὴν ἀποχήν ἀπὸ τὰς ὀργιώδεις κοσμικὰς συνηθείας, αἰσθάνονται εἰλικρινῇ συντριβὴν διὰ τὴν ἐνοικοῦσαν εἰς τὸν ἄνθρωπον (ἐπομένως καὶ εἰς αὐτοὺς) τραγικὴν ἀθλιότητα τῆς ἁμαρτίας, ἀγαποῦν τοὺς συνανθρώπους των, ἀσχολοῦνται εἰλικρινῶς μὲ τὴν ἐσωτερικὴν των οἰκοδομήν, συστέλλουν τὴν ἰοβόλον γλῶσσαν των καί, ἐν γένει, ἐργάζονται δι' ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους κατευθυνόμενοι ἀπὸ τὸ φρόνημα μιᾶς ἄκρας ταπεινώσεως.

Τὸ Τριωδίου ἡνοίξε· ἡ Μεγάλῃ Τεσσαρακοστῇ ἐπὶ θύραις. Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας. Τὴν πνευματικότητα ἡμῶν, κατὰ τὴν κατανυκτικὴν αὐτὴν περίοδον, ἀλλὰ καὶ

καθ' ὅλην ἡμῶν τὴν ζωὴν, ἅς κατευθύνῃ ἢ ἐξ ἐμπειρίας προτροπὴ τοῦ Ἀγίου Ἐφραίμ :

Κύριε καὶ Δέσποτα τῆς ζωῆς μου· πνεῦμα ἀργίας, περιεργείας καὶ ἀργολογίας μὴ μοι δῶς.

Πνεῦμα δὲ σωφροσύνης, ταπεινοφροσύνης, ὑπομονῆς καὶ ἀγάπης, χάρισαί μοι, τῷ Σῶ δούλω.

Ναί, κύριε δώρησαί μοι τοῦ ὁρᾶν τὰ ἐμὰ πταίσματα καὶ μὴ κατακρίνειν τὸν ἀδελφόν μου.

ΔΙΑΝΟΜΗ ΒΟΗΘΗΜΑΤΩΝ

Κατὰ τὰς ἁγίας ἡμέρας τῶν Χριστουγέννων οἱ Ἱεροὶ Ναοὶ τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, διένειμον εἰς τοὺς πτωχοὺς ἐνορίτας των τὰ ἀντίστοιχα χρηματικὰ ποσά.

Ἱεροὶ Ναοὶ	Δραχ.
1) Ἱ.Ν. Εὐαγγελιστρίας τῆς Θεοτόκου (Κορυθαλλοῦ)	821
2) » » Ἀγίου Παύλου (Κοκκινιάς)	442
3) » » Ἀγ. Τριῶν Παρθένων (Βοτανικοῦ)	583
4) » » Ἀγίου Ἀχιλλίου (Γούβας)	1025
5) » » Μεταμορφώσεως (Κυψέλης)	2738
6) » » Ἀγ. Παρασκευῆς (Μοναστηράκι)	3330
7) » » Εὐαγγελ. τῆς Θεοτόκου (Καραβᾶ)	3500
8) » » Ἀγ. Θεοδώρων (Ν. Σμύρνης)	1482
9) » » Ζωοδόχου Πηγῆς (Πειραιῶς)	750
10) » » Ἀγίων Ἀποστόλων (Δάφνης)	720
11) » » Ἀγίας Τριάδος (Κουπονίων)	1020
12) » » Ἀγ. Μεγ. «Μηνᾶ» (Ἀμφιάλης)	862
13) » » Ἀγ. Φιλοθέης (Πετραλώνων)	1400
14) » » Κοιμήσεως Θεοτόκου (Πειραιῶς)	2100
15) » » Ὑπαπαντῆς (Πειραιῶς)	2680
16) » » Ἀγίου Ἀνδρέου (Περιστερίου)	792
Σύνολον	24.244

ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΚΛΗΡΙΚΩΝ

- 1) Ὁ ἀγιορείτης πατὴρ Παντελεήμων μετέβη εἰς Τήνον.
- 2) Ὁ αἰδес. Σπυρίδων Βλάχος εἰς Δομοκόν.
- 3) Ὁ αἰδес. Γεώργ. Κοκκάς εἰς Μελισσοχώρι—Θηβῶν.
- 4) Ὁ Ἀρχιμ. Πανάρετος Πετρίδης εἰς Πάρον.
- 5) Ὁ αἰδес. Νικόλαος Παπαδόπουλος ἐκ Μεσημερίου εἰς Ποταμιᾶν—Θάσου.
- 6) Ὁ Ἱερομ. Δαμιανὸς Κομλίκης ἀπὸ τὴν Θάσον εἰς Ἀρέθουσιν.
- 7) Ὁ Ἱερομ. Πανάρετος Μαλοῦκος εἰς Λαμίαν.
- 8) Ὁ Αἰδес. Γεώργιος Σμυράκης εἰς Δομοκόν.
- 9) Ὁ Αἰδес. Σπυρίδων Βλάχος εἰς Τήνον.
- 10) Ὁ Αἰδес. Γεώργ. Κοκκάς εἰς Ἐλευσίαν.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ Ι. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Λόγος πρὸς ἐυπεσόντα Θεόδωρον

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ

Νέος τις, Θεόδωρος, συμμαθητεύσας μετὰ τοῦ Χρυσόστομου εἰς τὴν Σχολὴν τοῦ Λιβανίου, παρεσκευάζετο ἔπειτα μετ' αὐτοῦ εἰς στρατιωτὴν τῆς Ἐκκλησίας, φοιτῶν εἰς χριστιανούς διδασκάλους. Ἄλλ' ἐν τῇ ἄκρᾳ νεότητι (δὲν εἶχεν ἀκόμη συμπληρώσει ὁ Θεόδωρος τὸ εἰκοστὸν ἔτος) τὸν κατέλαβεν ὁ οἶστρος τῆς κοσμικῆς ζωῆς, καὶ κλείσας τὰς ἱερὰς Γραφὰς καὶ παραιτήσας τὰς φιλοσοφικὰς μελέτας καὶ ἐγκαταλείψας τὰς ἐγκρατεῖς συνηθείας καὶ τοὺς ἄνδρας τοὺς ἁγίους, ἐρρίφθη εἰς τὴν βιοτικὴν δί- νη. Ἐν τῇ μεταστροφῇ του ταύτῃ, Ἐρμιόνη τις, γόησα καὶ περικαλλῆς, τὸν ἐδέσμευσε διὰ τῶν θελγῆτων τῆς καὶ τὸν εἵλκυσε πρὸς γάμον. Ὁ Ἰωάννης, νεώτατος τότε καὶ αὐτός, ἐθλίβη βαθέως διὰ τὴν ἀπροστασίαν καὶ μεταβολὴν τοῦ φίλου, καὶ ἠθέλησε νὰ τὸν ἀνακτήσῃ καὶ τὸν ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Εὐαγγελίου. Ὑπὸ τὰς σημερινὰς τοῦ σκέπτεσθαι καὶ τοῦ κρίνειν συνθήκας, ἤθελε θεωρηθῇ ἴσως, ὅτι εὐλόγως καὶ καλῶς ὁ Θεόδωρος ἔπραττεν, ὅτι δ' ὁ Χρυσόστομος, ἐξ ὑπερβολῆς ζήλου καὶ θρησκευτικοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ἀνέλαβε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ἀπὸ τῆς ζωῆς τῶν πόλεων καὶ τοῦ ἐγγάμου βίου. Ἀλλὰ πρὸς δικαίαν κρίσιν πρέπει νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψει ἡ τότε κατάστασις καὶ ἡ τῆς ἐκκλησίας ἀνάγκη. Ἐν τῇ ἀδιαλείπτῳ καὶ σφοδρᾷ καὶ δεινῇ ἐκείνῃ πάλῃ τοῦ Χριστιανισμοῦ κατὰ τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ καὶ τῆς εἰδωλολατρείας, ἡ Ἐκκλησία ἔχρηζε πλείστων καὶ κρατίστων στρατιωτῶν καὶ ὑπερμάχων, ὁ δὲ Θεόδωρος, ἔφερεν ὅλα τὰ ἐφόδια τὰ δυνάμενα νὰ ἀποδείξωσιν αὐτὸν χρησιμώτατον εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας. Ἐντεῦθεν ἡ ἀπομάκρυνσίς του ἦτο ἀπώλεια δι' αὐτήν, καὶ ὁ Χρυσόστομος ἔκρινε καθήκον του νὰ προσπαθήσῃ, ὅπως τὸν ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ἐγκαταλειφθεῖσαν τάξιν καὶ τὸν κάμῃ ν' ἀφοσιωθῇ ὁλόκληρος εἰς τὴν διακονίαν τοῦ Εὐαγγελίου.

Καὶ αὐτὸς ἄλλως τε ὁ Θεόδωρος δὲν ἦτο εὐχαριστημένος ἐκ τῆς νέας του ἀποφάσεως καὶ τῆς μεταβολῆς τοῦ βίου. Αἱ κοσμικαὶ φροντίδες καὶ ἐπιθυμιαί ἀντεμάχοντο ἐν αὐτῷ πρὸς τὸν ἔρωτα τοῦ θείου, ὁ δὲ ἱερός πόθος τοῦ νὰ στρατευθῇ ὑπὸ τὴν σημαίαν τῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶχε κοιμηθῇ ἐντός του, ἀλλὰ τῷ ἐξήγειρεν ἰσχυρὰς τύψεις συνειδήσεως διὰ τὴν ἀπὸ τῶν τάξεων τοῦ ἀγῶνος ἀπομάκρυνσιν. Ἐπειδὴ μάλιστα, ἀποδυθεὶς εἰς τοὺς κοσμικοὺς θορύβους, ἔβλεπεν, ὅτι ἐξέπεσεν ἀπὸ τοῦ Χριστιανικοῦ ἰδεώδους τὸ ὅποιον εἶχει καλλιεργήσει πλησίον ἀνδρῶν ἁγίων ἐνέπεσεν εἰς πολλὴν ψυχῆς ταραχὴν καὶ ἀθυμίαν. Καὶ διεκαίετο μὲν νὰ ἐπιστραφῇ πρὸς αὐτούς, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ συντρίψῃ τὰ δεσμὰ τοῦ κόσμου· καὶ ἐντεῦθεν τὸν κατέλαβεν ἀπελπισία τις περὶ τοῦ δυνατοῦ τῆς συγχωρήσεως καὶ τῆς σωτηρίας του, παραλύουσα τὰς πρὸς ἀνόρθωσιν προσπάθειάς του. Ἐν-

νοεῖται, ὅτι τὸ κάλλος τῆς Ἐρμιόνης ἀπετέλει τὸν ἰσχυρότερον κρίκον τῆς ἀλύσεως, δι' ἧς ὁ νέος Θεόδωρος εἶχε δεσμευθῇ.

Ἐν τοιαύτῃ καταστάσει ἐνῶ εὐρίσκετο, ὁ Χρυσόστομος ἀπηύθυνε πρὸς αὐτὸν τοὺς δύο του λόγους ὧν ἔπεται ἡ μετάφρασις. Καὶ ἐνίκησεν. Ἡ ραθυμία ὑπεχώρησεν, ἡ ἀπελπισία ἐφυγαδεύθη ἡ ἐπιθυμία τοῦ κόσμου ἠτόνησε, καὶ τὰ θέλητρά τῆς Ἐρμιόνης ἠττήθησαν ὑπὸ τοῦ ἀναθερμανθέντος ἔρωτος πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν. Ὁ Θεόδωρος ἐγένετο βραδύτερον Ἐπίσκοπος τῆς Μόβου ἐστίας ἐν Κιλικίᾳ. Καὶ ἂν ἀπέστη τῶν φροντίδων περὶ ἰδίων τέκνων, ἀλλ' ἀνεδείχθη πατὴρ φιλόστοργος τοῦ πομνίου του, καὶ διὰ τοῦ λόγου καὶ τῆς παιδείας καὶ τοῦ ζήλου καὶ τῆς ἀρετῆς του συνετέλεσεν εἰς τὴν σταθερὰν κατάρχυσιν τοῦ χριστιανικοῦ καθεστώτος, ἄνευ τοῦ ὁποίου ἡ οἰκογένεια θὰ ἦτο εὐτελὲς συναγελασμός, ἕρμιος τοῦ ἁγίου ἐκείνου κάλλους, τὸ ὅποιον προσέδωκεν εἰς αὐτὴν ἡ Ἐκκλησία διὰ τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς ἐν αὐταπαρνήσει ἐργασίας τῶν ποιμένων αὐτῆς καὶ τῶν ἁγίων καὶ τῶν μαρτύρων.

«Τίς θὰ δώσῃ ὕδωρ διὰ τὴν κεφαλὴν μου, καὶ διὰ τοὺς ὀφθαλμούς μου πηγὴν δακρύων;» Κατάλληλος ὥρα εἶναι καὶ εἰς ἐμὲ τώρα νὰ τὸ εἶπω, καὶ πολὺ περισσότερο παρὰ εἰς τὸν τότε ἐκείνον. Διότι καὶ ἂν ὅχι πόλεις πολλὰς, μηδὲ ὁλόκληρα ἔθνη μέλα καὶ πενθῶ, πενθῶ ὅμως ψυχὴν, ἡ ὁποία διὰ πολλὰ τοιαῦτα ἔθνη εἶναι ἀνταξία, μᾶλλον δὲ καὶ πολυτιμότερα. Διότι ἐὰν εἶναι ἀνώτερος εἰς, ὅστις τὸ θέλημα ἐκτελεῖ τοῦ Θεοῦ, παρὰ ἀναριθμητοὶ παράνομοι ἀνώτερος ἄρα καὶ οὐ πρότερον, ὅτε τὸν θεῖον νόμον ἐφύλαττες, ἥσο ἀπὸ τὰς παρανόμους μυριάδας τὰς Ἰουδαϊκάς. Ὡστε κανεὶς δὲν ἤθελε μὲ μεμψή τῶρα, ἐὰν καὶ θρήνους, περισσότερους ἀπὸ τοὺς εὖρε σκομένους ἐν τῷ προφήτῃ ἤθελον ἀναγράψαι εἰς τὸν λόγον μου τοῦτον καὶ σφοδροτέρους ἤθελον ἐπιδείξει κλαυθμούς. Διότι δὲν πενθῶ, ἐπειδὴ πόλις κατεστράφη, οὐδὲ ἐπειδὴ παράνομοι ἄνδρες ἡχμαλωτίσθησαν, ἀλλὰ πενθῶ, ἐπειδὴ ψυχὴ ἱερὰ ἡρημώθη. καὶ ναὸς χριστοφόρος κατεκρημνίσθη καὶ ἠφανίσθη. Διότι τὸν στολισμὸν τῆς διανοίας σου, τὸν ὅποιον διὰ φλογῶν ἠφάνισεν ὁ διάβολος τώρα, ἐὰν κανεὶς, ὅτε ἔλαμπεν, ἐγνώριζε καλῶς, δὲν ἤθελε στενάζει τοὺς θρήνους ἀναγινώσκων τοῦ προφήτου καὶ ἀκούων, ὅτι χεῖρες βάρβαροι καὶ τὰ ἅγια τῶν ἁγίων ἐμόλυναν, καὶ πῦρ ἐπιρρίψασαι πάντα κατέκαυσαν, τὰ χειροβείμ, τὴν κιβωτὸν, τὸ ἱλαστήριον, τὰς πλάκας τὰς λιθίνας, τὴν στάμνον τὴν χρυσήν; Διότι αὕτη, αὕτη ἡ δυστυχία, τῆς ἡθικῆς σου πτώσεως, καὶ ἀπ' ἐκείνην, τῆς καταστροφῆς τοῦ ναοῦ, εἶναι μικρότερα, καθόσον καὶ πολὺ τιμιώτερα σύμβολα ἀπὸ ἐκεῖνα εἰς τὴν ἰδικὴν σου ἐναπέκειντο ψυχὴν. (Ἀκολουθεῖ)

ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ

1) Ἀρετὴ Χιώτη	Δρχ.
2) Εὐστάθιος Καρδούλιας Μοναχὸς	50
3) Ἀλεξάνδρα	200
4) Ἰωάννης Φούσκας (Κάρυστος)	100
5) Ἀνώνυμος (Ρέθυμνον Κρήτης)	100
6) Ἀνώνυμος (Ρέθυμνος Κρήτης)	500
7) Κωνσταντῖος Εὐαγγέλου (Λάρισα)	500
8) Βασίλειος Ἀθάνατος (Ἐλασσών)	50
9) Α. Χ. Μοναχὴ (Ἡράκλειον Κρήτης)	50
10) Εὐαγγελία Παγώνη	500
11) Καλιώπη Παγώνη	}
12) Μαρία Λαγκεροπούλου	
13) Χρήστος Σαράνης (Κάρυστος)	50
14) Ἀνώνυμος (Κυψέλη)	350
15) Ἀλεξάνδρα (Αἰγάλεω)	100
16) Παρθενία Μοναχὴ Βαρδάκη (Σάμος)	100
17) Ἀθανάσιος Κουκουβίνος (Χαλκιδικὴ)	50
18) Κοινότητος Γ.Ο.Χ. Ἀγγελιάς (Πάρος)	230
19) Εὐφημία Νικολαΐδου (Πάρος)	40
20) Νικόλαος Ρυῖσος (Πάρος)	500
21) Ἀνώνυμος (Κορωπὶ)	100
22) Ἀνώνυμος ἐξ Ἀμερικῆς	1000
23) Ἀρχιμ. Νεόφυτος Καλοφούντης	100
24) Ἀρχιμ. Κυπριανὸς Θεοδοσίου	1000
15) Ἱερομον. Σάββας Κοντογιώργος	1000
Σύνολον	7.570

Μέσω τοῦ Ἀρχιμ. Ἱλαρίωνος Βασιλόγλου, ἐφημερίου τῆς Γεννήσεως Χριστοῦ Θεσσαλονίκης.

1) Τηλέμαχος Π. Ζέγαδης	Δραχ.
2) Ἑλβίρα Ἰωαννίδου	50
3) Εὐθαλία	50
4) Θεραπεία Γιαγερόγλου	100
5) Χρυσὴ Παθαλιού	100
6) Ἑλένη Μουρουδῆ	50
7) Αἰκατερίνης Μουστακά	50
8) Δημοσθένη Χατζηϊωάννου	300
9) Χρ. Δέλλου	60
10) Κουκουρίλα	60
11) Παπαδόπουλον Ἰωάννην	50
12) Τρεμπούλου Μαρία	50
13) Σουλτάνα καὶ Νίκος	50
14) Πανδώρα Κωνσταντινίδου	80
15) Σωφρονία Μοναχὴ	100
16) Βασιλικὴ Μάρκου	50
17) Κιτσικοπούλου	100
18) Φιλίτσα Γαμματικοῦ	50
19) Ἀνδρονίκη Στ.	100
20) Ἀθηνᾶ Νόλα	50
21) Πιπίνα Καλογιάννη	50
22) Μαργαρίτα Πάστελ	150
23) Χατζημουρουδῆ	50
24) Σοφία Σοφιάδου	60
25) Ἀλεξ. Σιαμούλη	50
26) Μυσταλιάδη	100
27) Διάφοροι ἄλλοι	50
	345
Σύνολον	Δραχ. 2395
	7.570

Ἐκ προηγουμένων εἰσφορῶν 93.830

Γεν. Σύνολον 103.795

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΜΟΝΑΣΤΙΚΗΣ ΒΙΟΤΗΣ

ΘΕΛΗΣΙΣ-ΘΥΣΙΑ-ΧΑΡΙΣ

4ον ΜΕΡΟΣ

Ἀπαραίτητος προϋπόθεσις σωτηρίας ἐν τῇ Μοναστικῇ βιοτῇ εἶναι πρωτίστως ὁ ἀνθρώπινος παράγων, ὁ καλούμενος θέλησις. Διὰ τῆς θελήσεως ἀποδεικνύει ὁ ὁπαδὸς τῆς Μοναχικῆς πολιτείας, ὅτι ἐκουσίως καὶ ἀμετακλήτως ἠκολούθησε τὸν βίον τοῦτον, ὑπὲρ οὗ εἶναι διατεθειμένος νὰ ὑποβληθῇ εἰς πᾶσαν θυσίαν, προκειμένου νὰ ἐπιτύχῃ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν εὐαγγελικὴν τελειότητα. Τῆς θελήσεως καὶ τῆς θυσίας ἐπεται ἡ χάρις, ἥτις ἐπισκιάζει πάντοτε τοὺς ἀγωνιζομένους σταθερῶς καὶ θυσιαζομένους ὑπὲρ τῆς ἐπακριβοῦς καὶ μέχρι θανάτου τηρήσεως τῶν παρεχομένων ὑπ' αὐτῶν ἱερῶν ἐπαγγελιῶν καὶ ὅρων τοῦ Μοναχικοῦ σχήματος. Ἐὰν δὲν προηγηθῇ ἡ θέλησις καὶ ἀκολουθήσῃ ἡ θυσία, ἡ χάρις δὲν πλησιάζει τὸν Μοναχὸν καὶ ἡ ἐξ ὕψους θεία ἀντίληψις ἀπέχει πόρρω ἀπ' αὐτοῦ. Ἀλλὰ τί ἐννοοῦμεν μὲ τοὺς ὅρους θέλησιν καὶ θυσίαν;

Θέλῃσιν ἐννοοῦμεν τὴν συνένωσιν πασῶν τῶν σωματικῶν καὶ πνευματικῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν τελείαν ἀφιέρωσιν αὐτῶν εἰς τὸν Θεὸν καὶ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ πλησίον. Θυσίαν δὲ τὸν «ὑποψιασμὸν καὶ δουλαγωγίαν τοῦ σώματος» διὰ τὴν ἐφικτὴν ἀνθρωπίνως νέκρωσιν τῶν παθῶν καὶ διακονίαν τοῦ πλησίον, μετ' αὐταπαρνήσεως ἀκαταβλήτου.

Ἡ θέλησις καὶ ἡ θυσία εἶναι βασικαὶ προϋποθέσεις τῆς χάριτος «Θεὸς συγκάμνει τῷ κάμνοντι» λέγει ἀρχαῖος σοφός. Ἡ χάρις τοῦ Παναγίου καὶ τελεταρχικοῦ Πνεύματος δὲν ἐπαναπαύεται εἰς τοὺς καθεύδοντας πνευματικῶς καὶ ραθυμῶς διάγοντας τὸν βίον αὐτῶν, ἀλλ' εἰς τοὺς ἀγωνιστὰς καὶ τοὺς εὐδοκίμους ἐν τοῖς πνευματικοῖς ἀθλοῖς καὶ παλαίσμασι. Ὡς γρηγορῶσιν, ὅθεν, πάντοτε καὶ ἀγωνίζονται παντὶ σθένει, ὅσοι τὴν Μοναχικὴν ζωὴν ἠκολούθησαν ἢ μέλλουσι νὰ ἀκολουθήσουν, διότι ὁ Ἀγωνοθέτης Χριστὸς δὲν βραβεύει τοὺς ἐν τοῖς βρώμασι καὶ τοῖς πόμασι ἐνασχολουμένους καὶ περὶ τὰ βιοτικὰ καταγενομένους, ἀλλὰ τοὺς τηροῦντας ἀπαρεγκλίτως πάσας τὰς θείας ἐντολὰς καὶ ἀγωνιζομένους νὰ φθάσουν τὴν ὑψίστην Εὐαγγελικὴν τελειότητα!

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τοῦ Χριστεπωνύμου πληρώματος τῆς καθ' ἡμᾶς ἐκκλησίας Ἀθηνῶν-Πειραιῶς καὶ περιχώρων, ὅτι τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ὥραν 4-6 μ.μ. θὰ τελεσθῇ ὡς κατ' ἔτος ἡ συγκέντρωσις τῶν πιστῶν εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν «Τριῶν Ἱεραρχῶν» ὁδ. Μενάνδρου καὶ Εὐριπίδου, διὰ τὸν πανηγυρισμὸν τῆς ἑορτῆς.

Κλῆρος καὶ λαὸς πρέπει νὰ δώσῃ τὸ παρὸν κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν, πρὸς δόξαν τοῦ ἱ. ἡμῶν ἀγῶνος καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας ἐν γένει.

Χάσμα μέγα

Ο Καθολικισμός, ο Προτεσταντισμός και ο Αθεϊσμός, όπως και όλες οι άλλες φιλοσοφίες, μιλούν την ίδια γλώσσα. Καταλαβαίνουν ο ένας τα επιχειρήματα του άλλου και παρ' όλη την αντίθεσή τους, συνεννοούνται. Την Ορθοδοξία όμως την χωρίζει χάσμα μεγάλο από όλα αυτά τα συστήματα, γιατί είναι κάτι το ουσιαστικά διαφορετικό. Όλες οι κακοδοξίες της Δύσεως και η αποξήρανσις της πνευματικότητός της έχουν σαν βασική αιτία τον ορθολογισμό.

Οι Ευρωπαίοι κρίνουν τα οφράνια πράγματα με γήινα μέτρα και ζούν την θρησκεία με προοπτικές και κριτήρια ετούτης της ζωής. Θα μπορούσε κανείς να πολλαπλασιάσει τα παραδείγματα και να γεμίσει βιβλία πολλά. Άρκοι όμως τα δύο παραδείγματα που αναφέραμε για να καταλάβη κανείς, ότι η διαφορά της Ανατολικής Εκκλησίας από τις Δυτικές δεν είναι διαφορά χαρακτηριστικών αλλά διαφορά ουσίας. Και αν υποτεθῇ, ότι υπάρχει η καλύτερη διάθεσις εκ μέρους των Δυτικών για να πλησιάσουν και να ζήσουν την Ορθοδοξία, πράγμα που δεν συμβαίνει παρὰ μόνον ίσως στους Παλαιοκαθολικούς, δεν αρκεί η διάθεσις αυτή να τους κάνει ικανούς να νοιώσουν και να ζήσουν την Ορθοδοξία. Τόσοι αιώνες αποστασίας δεν πέρασαν χωρίς ν' αφήσουν την σφρα

γίδα τους στις ψυχές των ανθρώπων αυτών. Και είναι τόσο ισχυρή ή σφραγίδα αυτή, που δεν εξαιρείται παρὰ μόνον, με την χάριν του Θεού και μόνον από τις ταπεινές καρδιές. Πολλοί πήραν το όνομα του ορθοδόξου, τον τελευταίο καιρό στην Ευρώπη και έχρισθησαν με το μύρο της Ορθοδόξου Εκκλησίας, αλλά πολύ λίγοι είναι εκείνοι που έχουν πραγματικά Ορθόδοξοι. Οί περισσότεροι ασπάσθηκιν την Ορθοδοξία γνωσιακρατικά, μαγευμένοι από τον πλούτο των γνώσεων που τους προσέφερε και σαγηνευμένοι από μιὰ πρωτόγνωρη θεώρησι του Χριστιανισμού, που ικανοποιούσε τα χάσματα που είχε αφήσει στο μυαλό τους ο κουτσοσυρμένος Χριστιανισμός της Δύσεως. Αλλά πριν ακόμη προφθάσουν να κοινωνήσουν για πρώτη φορά, πριν ακόμη προφθάσουν να κλάψουν για τις αμαρτίες τους, πριν ζητήσουν μέσα στην σιωπή και την άσκησι την χάρι του Χριστού, θεώρησαν επιτακτικό καθήκον τους να κηρύξουν στους Ορθοδόξους την Ορθοδοξία.

Σκανδαλισμένοι από την άγνοια των Ορθοδόξων στα θεωρητικά ζητήματα, δλου ήσαν ξεφτέρια οί ίδιοι, περιφρόνησαν τον Ορθόδοξο λαό, που αν και εν άγνοια, όμως ζούσε την Ορθοδοξία των πατέρων του και ήταν έτοιμος να πεθάνη γι' αυτήν. Αλλά στο νοῦ των υπερηφάνων δεν κατοικεί ο

Από το Μνημόσυνο επί του τάφου του άειμνήστου Αρχιμανδρίτου Εγγενίου Λεμονῆ εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν «ἀξιον ἔστι» Βαρυμπόττης, τελεσθέν τὴν 10)23 Δεκεμβρίου 1964.

Θεός. Ἡ θεωρητικὴ τους κατάρτισις δὲν τοὺς ἔσωσε ἀπὸ τὴν πλάνη, καὶ τυφλοὶ αὐτοὶ ὁδηγοὶ τυφλῶν, ἔπρσαν στὸν βόθρυν τῶν αἱρέσεων παρασύροντας καὶ ἄλλους, ἢ ξαναγύρισαν, «ὡς κύων ἐπὶ τὸ ἴδιον ξέε-
ραμα», στὰ πρῶτα τοὺς κοσμικὰ ἔργα.

Γιὰ νὰ καταλάβῃ ὁ ἄνθρωπος τοὺς Ἀγίους καὶ τοὺς Πατέρας τῇ Ἐκκλησίᾳ δὲν ἀρκεῖ νὰ τοὺς διαβάσῃ ἀπλῶς. Οἱ Ἅγιοι μίλησαν καὶ ἔγραψαν ἔχοντας ζήσει τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ. Εἶχαν προσωπικὴ αἰσθησι τοῦ μυστηρίου. Γιὰ νὰ τοὺς νιώσῃ κανεὶς πρέπει νὰ ἔχη προχωρήσῃ ὁ ἴδιος, σ' ἓναν ὀρισμένον βαθμὸ μυστικῆς στὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ προσωπικῇ πάλι γεύσει, ὁσφορῇ καὶ ὁρασι. Μπορεῖς νὰ διαβάσῃς τὰ βιβλία τῶν Ἀγίων καὶ νὰ καταρτισθῇς πολὺ καλὰ σ' αὐτὰ μὲ μιὰ ἐγκεφαλικὴ γνῶσι, χωρὶς νὰ ἔχῃς γευθῇ οὔτε τὸ παραμικρὸ ἀπ' ὅτι, εἶχαν γευθῇ οἱ Ἅγιοι ποὺ ἔγραψαν αὐτὰ τὰ βιβλία ἀπὸ τὴν προσωπικὴ τους πείρα.

Γιὰ νὰ μπορέσῃς νὰ καταλάβῃς οὐσιαστικὰ καὶ ὄχι διανοητικὰ τοὺς Ἀγίους, πρέπει νὰ ἔχῃς προσλαμβάνουσες παραστάσεις τῶν ὁσων λέγουν, πρέπει νὰ ἔχῃς γευθῇ καὶ ἐσὺ κάτι ἀπ' αὐτὸ ποὺ γευθῆκαν αὐτοί. Πρέπει νὰ ἔχῃς ζήσει μέσα στὸ θερμὸ περιβάλλον τῆς Ὁρθοδοξίας, πρέπει νὰ ἔχῃς μεγαλῶσει μέσα σ' αὐτό. Πρέπει νὰ ἔχῃς γευθῇ τὴν ἀσκησι, τὸν πόνο, τὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν χριστιανικὴ τελειότητα. Πρέπει νὰ ἔχῃς σκύψῃ βαθειὰ γιὰ νὰ περάσῃς τὴν χαμηλὴ καὶ στενὴ πόρτα ποὺ ὁδηγεῖ στὴν Βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Πρέπει νὰ ἔχῃς ταπεινωθῇ, νὰ ἔχῃς ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὰ μάταια φορτία τῶν ἀνθρωπίνων ἀγαθῶν καὶ νὰ ἔχῃς ξεκολλήσῃ τὴν καρδιά σου ἀπὸ ὅσα οἱ ἄνθρωποι θεωροῦν μεγάλα καὶ αξιοσέβαστα. Πρέπει νὰ ἔχῃς χύσει δάκρυι μετανοίας γιὰ τὴν ματαιότητα μέσα στὴν ὁποία ἔζησες, δάκρυα ζεστὰ παρρησιαστικὰ πρὸς τὸν Κύριον καὶ σὲ βγάλῃ ἀπὸ τὸ σκοτάδι καὶ νὰ κατεβάσῃ στὴν καρδιά σου μιὰ ἀκτίνα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Πρέπει νὰ γίνῃ μιὰ ὁλόκληρη κοσμογονία μέσα στὴν καρδιά ἐνὸς Ἀπτοικοῦ γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ νιώσῃ κάτι ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξία. Πῶς μπορεῖ νὰ ταπεινωθῇ καὶ νὰ γίνῃ ἀπλὸς σὰν τὸ παιδί, αὐτὸς ποὺ ἀπὸ τὴν κούνια του ἀνέπνευσε τὸν στεγνὸ ἄερα τοῦ ὁρθολογισμοῦ καὶ ἔμαθε νὰ προσκυνάῃ, σὰν εἰδωλὸ, τὴν ἀνθρώπινη ἐξυπνάδα; Πῶς νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ ἀγκάθια τῶν περισπασμῶν αὐτὸς ποὺ ἔμαθε ἀπὸ μικρὸς νὰ κυνηγᾷ αὐτὰ ποὺ εἶναι «ὑψηλὰ τοῖς ἀνθρώποις» καὶ «βδέλυγμα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ», καὶ ἐδιδάχθηκε νὰ θεωρῇ ὁμολοσκόπησι τὴν πρὸς τὸν ἔσω ἄνθρωπο στροφή; Πῶς νὰ χύσῃ δάκρυα γιὰ τὴν ματαιότητα σὰν ἀξία; Τί ἔκανε ὁ Καθολικισμὸς ἢ ὁ Προτεστантиσμὸς στ' ἀλήθεια, γιὰ νὰ προφυλάξῃ τὸν κόσμον ἀπὸ τὸ ἀδιάκοπο στροβίλισμα μέσα στὸ ὁποῖο ἔχει πέσει; Ἀλλὰ μήπως δὲν εἶναι ἡ θρησκεία τῆς Δύσεως ποὺ ἐσπρωξε τὸν ἄνθρωπον νὰ τρέχῃ λαχανιασμένος γιὰ νὰ κερδίσῃ ὅσα ὁ Χριστὸς ἐκήρυξε μάταια; Τὸν Μοναχισμό, τὴν καρδιά αὐτὴ τῆς θρησκείας, ἢ τὸν κατάργησε, ἢ τὸν μετέστρεψε σὲ ὠφελιμιστικὰ τάγματα, ποὺ εἴτε μὲ τὴν δόξαι τους, εἴτε μὲ τὴν σκέψι τους εἶχαν ἀποστολὴ νὰ ἐξυπηρετήσουν τὴν γήινη εὐτυχία τῶν ἀνθρώπων καὶ τὴν κατὰ κόσμον γνῶσι, «ἣν ἐμώρσαν ὁ Θεός».

Τὴν πολιτικὴ τὴν ἔκανε περιοχὴ «χριστιανικῆς

δραστηριότητος ἐπηρεάζοντας βασιλεία καὶ χύνοντας αἷμα γιὰ νὰ ἀποκτήσῃ δύναμι καὶ χρῆμα. Τὴν ἱεραποστολὴ τὴν χρησιμοποίησε σὰν δόλωμα γιὰ νὰ ὑποτάξῃ τοὺς ἐγγράμμους λαοὺς στὴν ἀπάνθρωπη κυριαρχία τῆς Εὐρώπης. Ἐπεδίωξε τὴν ἄνεσι καὶ τὴν καλοπέρασι καὶ ἐδίδασκε, ὅτι ὁ πλοῦτος εἶναι δωρεὰ τοῦ Θεοῦ. Ἐδωσε στὴν χριστιανικὴ διδασκαλία ὠφελιμιστικὴ κοινωνικὴ σκοπιμότητα, κάνοντας τοὺς ἄνθρώπους νὰ πιστέψουν, ὅτι ὁ Χριστὸς ἦταν ἓνας ἡθικοδιδάσκαλος ποὺ ἐνδιαφέρεται πᾶν ὅσον ὅλα γιὰ τὴν εὐρυθμὴ λειτουργία τῆς κοινωνίας, καὶ ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν φύλακας τῶν ἀνθρωπίνων νόμων καὶ ὁ θεωρητικὸς τῆς ἀστυνομίας. Δημιούργησε τὸν τύπον τοῦ Φαρισαίου Χριστιανοῦ, τοῦ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ πολίτου, ποὺ ἔχει τὴν ἐντύπωσι, ὅτι ἐπλησίασε τὴν τελειότητα ἐπειδὴ δὲν ἔβλαψε κανέναν, ἢ ἐπειδὴ ἔδωσε χρήματα γιὰ τίς φιλανθρωπικὰς ὁργανώσεις. Πῶς μπορεῖ ἀπὸ ἓναν πολιτισμὸ ποὺ τὸν διέπει ἡ ἐπιδίωξις τῆς ἀνθρωπίνης καλοπέρασης, καὶ τὸν χαρακτηρίζει ἡ εὐσφορικὴ ὑπερηφάνεια γιὰ τίς κατακτήσεις τῆς ἐπιστήμης του, νὰ βγοῦν ἄνθρωποι ταπεινοί, ἄνθρωποι ποὺ νὰ ζητοῦν μὲ πόνο καὶ μὲ δάκρυα τὸν ἄνωθεν φωτισμὸ; Πῶς εἶναι δυνατόν ἀπὸ ἓνα πολιτισμὸ ποὺ τὸν χαρακτηρίζει ἡ ἀδιάκοπη κίνησι καὶ ἡ πρὸς τὰ ἔξω στροφή, νὰ βγοῦν ἄνθρωποι ποὺ νὰ σκύβουν στὰ βάρη τῆς καρδιάς τους νὰ βροῦν μέσα στὴν σιωπὴ καὶ τὴν ἀκίνησι τοῦ «ταμείου» τους τὸν «πολύτιμον μαργαρίτη»;

Κάτι τέτοιο ἰσοδυναμεῖ μὲ θαῦμα ἀπὸ τὰ πικρὰ σπάνια καὶ ἀπὸ τὰ πικρὰ ἀνεκτίμητα. Ἀλλὰ, ἂν γιὰ ἓνα ἄτομο ἡ γεύσις τῆς ὁρθοδοξίας εἶναι τόσο δύσκολο πρᾶγμα, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ τὴν γευθῇ ὁλόκληρη ἡ Καθολικὴ «Ἐκκλησία» σὰν σύνολο, ἢ οἱ Προτεστάντικες «Ἐκκλησίες» ὁμαδικά; Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τὰ ἑκατομμύρια τῶν δυτικῶν οὔτε ξέρουν, ὅτι ὑπάρχει Ὁρθοδοξία. Πῶς εἶναι δυνατόν, ὕστερα ἀπὸ μία ἢ πολλὰς συσκέψεις ἀντιπροσώπων τῶν διαφόρων «Ἐκκλησιῶν», νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ ἐπιστροφή πρὸς τὴν ἀλήθεια, ὁμαδικά, ψυχῶν ποῦ αἰῶνες τώρα βαδίζουν στὰ σκοτεινὰ; Νομίζουν, ἀρὰ γε, ὅσοι μιλοῦν γιὰ ἑνωσι τῶν Ἐκκλησιῶν, ὅτι ἔχουν νὰ κάνουν μὲ πολιτικὰς ὑποθέσεις, ὅπου οἱ ἄρχοντες τῶν ἔθνων ὁδηγοῦν ὁμαδικὰ τοὺς ὑπηκόους των στὸν πόλεμον ἢ στὴν εἰρήνην; Ἀλλὰ στὸν Χριστὸ καὶ τὴν Ἐκκλησίαν του δὲν ἔρχονται οἱ ἄνθρωποι ὁμαδικά. Ἐρχονται σὰν ἐλεύθερα πρόσωπα.

Ἐὰν ὑποτεθῇ, ὅτι ἓνας Πάπας ἀποφασίζει ἁπλοῦς νὰ γίνῃ Ὁρθόδοξος θὰ μπορέσῃ μ' αὐτὴν τὴν ἐξωτερικὴ ἀλλαγὴ νὰ γίνῃ, ἔστω καὶ ἓνας ἀπὸ τὰ ἑκατομμύρια τῶν Καθολικῶν, πραγματικὰ ὁρθόδοξος; Ἀκόμη καὶ ἂν ὑποτεθῇ, ὅτι ἔχουν ὅλην τὴν καλὴ διάθεσι νὰ ἀποστηθίσουν ὅλα τὰ δόγματα τῆς ὁρθοδοξίας καὶ ὅλη τὴν θέλησι νὰ τὰ πιστέψουν, δὲν θὰ μπορέσουν νὰ κάνουν οὔτε ἓνα βῆμα πρὸς τὴν ὁρθοδοξία.

Γιατὶ ὁρθοδοξία δὲν εἶναι μόνον μιὰ σειρά ἀπὸ δόγματα, οὔτε μιὰ σειρά ἀπὸ συνήθειες, ἀλλὰ κάτι πολὺ βαθύτερο καὶ οὐσιαστικώτερο εἶναι ἓνας προσανατολισμὸς ζωῆς καὶ σκέψεως. Εἶναι μιὰ πνοή, ἢ πνοὴ τῆς παραδόσεως, ποὺ δὲν τὴν παίρνει κα-

ΕΣΤΩ ΚΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΥΣΤΕΡΩΝ

Τὴν 25ην Ἰανουαρίου (7)2 κατὰ τὸ νέον ἡμερολόγιον), εἰς τὴν αἶθουσαν τοῦ θεάτρου «ΑΚΡΟ ΠΟΛ» συνήλθον ἀρκεταὶ χιλιάδες ἀθηναϊκοῦ καὶ Πειραιικοῦ λαοῦ, κατόπιν προσκλήσεως τῆς Ἑνώσεως Νέων Θεολόγων. Εἰς τὴν συγκέντρωσιν αὐτὴν ὡμίλησαν οἱ : Ἀρχιμανδρίτης Ἀβγουστίνος Καντιώτης, ὁ πρόεδρος τοῦ Συλλόγου «Τρεῖς Ἱεράρχαι» κ. Παν. Βαγριμποπιώτης, ὁ βουλευτὴς κ. Εὐάγ. Τομαρά, καὶ ἄλλοι τινές.

Ἀπαντες οἱ ὁμιληταί, ὑπὸ τὰς φρενιτιώδεις ἐπιδοκιμασίας τοῦ πλήθους, διεξετραγώδησαν τὴν ὀχι καλὴν κατάστασιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων τῆς πατρίδος ἡμῶν καὶ ἐτόνισαν τὴν ἀνάγκην τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὰς παραδόσεις τῆς Ὁρθοδοξίας.

Τὴν ἀνάγκην τῆς ἐπιστροφῆς αὐτῆς διεκρητύζαμεν μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμένων ἡμῶν ἀπὸ τοῦ 1924, ὅτε συνετελεσθῇ τὸ πρῶτον μέρος τῆς κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας προγραμματισμένης συνωμοσίας, ἡ ἀντικανονικὴ καὶ μονομερὴς μεταρρυθμίσις τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου.

Ἐὰν δὲ δὲν ἐξεδηλοῦτο ἡ κατὰ τῆς μεταρρυθμίσεως ἀντίδρασις αἱ ζοφεραὶ δυνάμεις τοῦ σκότους, αἵτινες παρεσκεύασαν καὶ τὸ τῆς Κωνσταντινουπόλεως πανορθόδοξον (;) Συνέδριον τοῦ 1923, διὰ νὰ ἐπιτύχουν τὴν διάβρωσιν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀσφαλῶς θὰ εἶχον προχωρήσει ἐπικινδύνως εἰς τὸ ἔργον τοῦ ἀποδιορθοδοξισμοῦ τῆς Ὁρθοδοξοῦ Ἐκκλησίας.

Ἡ ἀντίδρασις ὅμως αὐτὴ δὲν ἐξετιμῆθη δεόντως ἀπὸ τοὺς διαφόρους θρησκευτικοὺς παράγοντας τῆς πατρίδος ἡμῶν, οἵτινες ἐθεώρουν ἀπαθὺς τὰς ταλαιπωρίας ἑνὸς λαοῦ, τὴν ἐξορίαν Ἀρχιερέως, τὸ σφράγισμα ἱερῶν Ναῶν, τὴν βιαίαν ἀπόλαρσιν καὶ ἀποσχηματισμὸν τῶν κληρικῶν μας καὶ πλείστα ὅσα ἄλλα μαρτύρια.

Δὲν ἀναφέρομεν τοῦτο παραπονούμενοι, ἀλλὰ ἀπλῶς σημειοῦντες τὸ ἀποτέλεσμα : Ἡ ἀδιαφορία τῶν διὰ τὴν ἀγωνίαν τοῦ κήπου τῆς Γεσθημανῆς,

νεῖς ἀπὸ βιβλία, ἀλλὰ μεταγγίζεται ἀπὸ ζωντανὸ σὲ ζωντανό, ἀπὸ πατέρα σὲ γιὸν, ἀπὸ μάνα σὲ κόρη, ἀπὸ ἀδελφὸ σὲ ἀδελφόν, ἀπὸ φ λο σὲ φ λο, ἀπὸ ἱερέα σὲ ἱερέα, ἀπὸ μοναχὸ σὲ μοναχόν, ἀπὸ πνευματικὸν πατέρα σὲ πνευματικὸν τοῦ παιδὶ, «οὐ διὰ μέλανος καὶ χάριτος ἀλλὰ στόμα πρὸς στόμα», ψυχὴ μετὰ ψυχῇ, καὶ ὅλα αὐτὰ μέσα στὴν μυστηριακὴ πράξιν τῆς Ἐκκλησίας, μέσα στὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ Ἀγ. Πνεύματος μετὰ τὴν ἀπόδοσιν τοῦ χρόνου, σιγὰ-σιγὰ, μετὰ τὴν βραδύτητα ἀναπτύξεως ἑνὸς οργανισμοῦ. Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀφελεῖς ὅσοι μιλοῦν γιὰ «ἐνωσις». Ξέρουν πολὺ καλὰ οἱ τοιοῦτο οἱ Καθολικοὶ ὅσα καὶ οἱ Προτεστάντες δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ γίνουν ἐν σώματι Ὁρθόδοξοι. Ὅμως αὐτὸ δὲν τοὺς ἐνδιαφέρει. Αὐτοὶ δὲν ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴν ἐπιστροφήν τῶν χαμένων προβάτων στὴν μάντρα τοῦ Χριστοῦ.

Ἐπολογίζουσι μᾶλλον σ' ἑναν συμβιβασμὸν καὶ ἀρκοῦνται στὴν τυπικὴ συμφωνία. Ἐξ ἄλλου ἔχουν πάψει ἀπὸ καιροῦ νὰ εἶναι Ὁρθόδοξοι. Δὲν ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴν ἀλήθειαν οὐδὲ γιὰ τὴν ἐν Χριστῷ ζωὴν. Μέσα τοὺς ἐνεργεῖται ἤδη τὸ μυσήριον τοῦ Ἀντιχριστοῦ, καὶ συνέργειται ἕως οὗτου συντελεστέῃ.

διὰ τοὺς ἀγῶνας ἑνὸς λαοῦ, ἀπεθράσυνε τοὺς ναρκοδέτας.

Ἐλπίζομεν, ὅτι, ἔστω καὶ ἐκ τῶν ὑστέρων θὰ ἐγένετο ἀνιληπτόν, ὅτι ἡ κίνησις τῶν παλαιοημερολογητῶν δὲν ἀναφέρεται εἰς ξηροὺς ἐορτολογικοὺς τύπους, ὡς κακοπίστως διαδίδεται καὶ παρὰ τινῶν πιστεύεται, ἀλλ' ἐνσαρκώνει τὴν ζῶσαν ἀμυναν τῆς ὀρθοδοξίας κατὰ πάσης ἐπιβουλῆς.

Θέλομεν νὰ πιστεύωμεν, ὅτι ἡ 25 Ἰανουαρίου, μνήμην τοῦ Γίγαντος τῆς Ὁρθοδοξίας Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, εἰς μὲν τοὺς ἡμετέρους θὰ ὑποδείξῃ τὰς τεραστίας ἡμῶν εὐθύνas ἐναντι τῆς ἐπαπειλουμένης ὀρθοδοξίας, ὥστε νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὰς «μωρὰς ζητήσεις» τὴν μικροφιλοτιμίαν, τὴν φιλαρχίαν, τὴν ἰδιοτέλειαν καὶ νὰ ἐπανιδρύσωμεν τὸ ἀρραγὲς μέτωπον, ὅπερ ἐδέσποζε ἀπὸ τοῦ 1924, εἰς δὲ τοὺς ὑπολοίπους ἐν Ἑλλάδι χριστιανούς, οἵτινες λίαν ἀξιεπαίνως ἐπ' ἐσχάτων ἀγωνίζονται διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν προφανῶν κατὰ τῆς ὀρθοδοξίας κινδύνων τὴν ἀνάγκην ἐξακολουθήσεως τοῦ ἀγῶνος διὰ τῆς ἀδελφικῆς συνεργασίας ἀπάντων τῶν πονούντων διὰ τὴν ὀρθοδοξίαν.

Η ΠΡΟΟΔΟΣ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

Μὲ ἀλματώδη ρυθμὸν προχωρεῖ τὸ εὐλογημένον ἔργον τῆς ἀγάπης, τῆς ἰδρύσεως τοῦ Οἰκοτροφείου. Ἐντὸς ὀλίγου τὰ πάντα θὰ εἶναι ἔτοιμα διὰ τὴν κατάθεσιν τοῦ θεμελίου λίθου καὶ τὴν ἐναρξιν τῶν οἰκοδομικῶν ἐργασιῶν. Ἰδιαίτερος συγκινεῖ ἡ κατανόησις καὶ ὁ ἐνθουσιασμός, τὸν ὁποῖον ἐπιδεικνύουν ἅπαντα τὰ εὐπρεπῆ καὶ εὐλογημένα τέκνα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας. Εἰς τὸν δημοσιευθέντα πίνακα εἰσφορῶν βλέπει τις νὰ ἀμιλλῶνται τὸ πενιχρὸν ὑστέρημα τοῦ πτωχοῦ μετὰ τὴν γενναιόδωρον εἰσφορὰν τοῦ πλουσίου. Πρὸς ὅλους ἀνήκει ὁ ἐπαινος τοῦ Παύλου «δόξα καὶ τιμὴ καὶ εἰρήνη παντὶ τῷ ἐργαζομένῳ τὸ ἀγαθόν».

Τὸ ἀνεγερθὸς οἰκοτροφεῖον δὲν θὰ εἶναι μόνον ἴδρυμα φιλανθρωπίας, ἀλλὰ καὶ λαμπρὸν μνημεῖον ἀγάπης μιᾶς γενεᾶς, ἡ ὁποία δὲν ἐμολύνθη ἀπὸ τὰς τοξίνas τοῦ ὕλισμοῦ, ἀλλ' οὔτε καὶ ἀπέκαμε ἀπ' τὰς φρικτὰς ἐσωτερικὰς διαμάχας, διότι ἡ πίστις τῆς ἀνυψοῦται ἐπερὰνω προσώπων καὶ ἐποχιακῶν καταστάσεων.

Κλείομεν τὸ παρὸν σημεῖωμα μετὰ τὴν σύστασιν ὅπως συνεχισθοῦν αἱ εἰσφορὰι μέχρις οὗτου αἱ ἡλιακαὶ ἀκτίνες κατασπασθοῦν τὸ ἀποτεχθὲν τέκνον τῆς στοργῆς καὶ ὁ ἀπτικὸς οὐρανὸς προσμειδιάσει εἰς ἓν Ἰδρυμα—κόσμημα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Πρόεδροι τῶν Παραρτημάτων μας, οἱ προϊστάμενοι τῶν ἱερῶν Ναῶν καὶ ἅπαντες οἱ ἔχοντες πρὸς διάθεσιν εἰς χεῖρας τῶν ἡμερολόγια τοίχου καὶ τσέπης νὰ ἐπιστρέψουν ἀμέσως εἰς τὰ Γραφεῖα μας ὅσα ἐξ αὐτῶν δὲν ἐπωλήθησαν.

Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ.

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

Μειοδοτικού διαγωνισμού δια την ανάθε-
σιν οικοδομικῶν εργασιῶν

Τὸ Γενικὸν Φιλοπτώχον Ταμεῖον τῆς Ἐκ-
κλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος

Π ρ ο κ η ρ ὶ σ σ ε ι

Μειοδοτικὸν διαγωνισμὸν, δι' ἐνσφραγι-
στων προσφορῶν δια την ἀνάθεσιν τῶν κά-
τωθι οἰκοδομικῶν εργασιῶν, με τιμὰς μονά-
δος (φατούρα) :

1. Ἐκκαψῶν—Ἰσχυοῦ Σκυροδέματος καὶ
σιδηροπαγῶς τοιοῦτου.

2. Λιθοδομῶν καὶ ὀπτολιθοδομῶν καὶ

3. Κοινῶν ἐπιχρισμάτων ἐσωτερικῶν καὶ
ἐξωτερικῶν, ὡς καὶ ἀρτιφισιέλ προσόψεως
διὰ τὸ ἐν Τσακῷ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς ἀ-
νεγερθῆσόμενον Οἰκοτροφεῖον.

Ὁ Διαγωνισμὸς ἐνεγερθῆσεται τὴν 10ην
Μαρτίου 1965, ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν 2
μ.μ. ἐν τοῖς Γραφείοις τοῦ Σωματείου, Κά-
νιγγος 32, Γ' ὁροφος, ἐνώπιον ἀρμοδίας ἐπι-
τροπῆς.

Δεκτοὶ ἐργολάβοι οἰκοδομῶν ἐγνωσμένης
τεχνικῆς κατάρτισεως, ἐκτελέσαντες σοβα-
ρὰ οἰκοδομικὰ ἔργα καὶ ἔχοντες ἀνάλογον
τεχνικὸν ὀπλισμὸν.

Πλείονες πληροφορίες (σχέδια—συγγρα-
φὴ ὑποχρεώσεων, κλπ.) παρέχονται καθ' ἐ-
καστήν καὶ ἀπὸ ὥρας 1—2,30 μ.μ. παρὰ τοῦ
Γραμματέως τῆς ἐπιτροπῆς, ὁδὸς Κάνιγγος 32

Ἀθῆναι τῇ 24 Φεβρουαρίου 1965

(Ἐκ τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ Σωματείου)

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΒΑΤΙΚΑΝΟΝ

Καταβάλλονται ἐσχάτως νέαι μεγάλοι προσπά-
θειαι ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου πρὸς καλ-
λιέργειαν τοῦ ἑδάφους διὰ τὴν προσέγγισιν τῶν Ὁρ-
θοδόξων Ἐκκλησιῶν μετὰ τὸ Βατικανὸν ἐντὸς τῶν
πλαισίων τῶν ληφθεισῶν ἐν Ρόδῳ ἀποφάσεων τῆς
Πανορθοδόξου Συνόδου.

Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον—ἀναφέρεται εἰς
τὸν Ἡμερήσιον Τύπον—πραγματοποιεῖ ἤδη τὸ πρῶ-
τον βῆμα εἰς τὴν ὁδόν, ἣτις ἐξαράχθη εἰς τὴν Ρό-
δον.

Πᾶσαι αἱ ἐνέργειαι αὗται ἐκ μέρους τοῦ Οἰκου-
μενικοῦ Πατριαρχείου φέρουν εἰς ἀνησυχίαν πάντας
τοὺς ἀγαπῶντας γνησίως τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ τοὺς
ἐμβάλλουν εἰς φόβους, μὴ τυχὸν ἡ Ὁρθοδοξία προ-
ωρήσῃ εἰς συμβιβασμούς καὶ ὑποχωρήσεις ἐπὶ δογ-
ματικῶν διαφορῶν, αἵτινες συνιστοῦν τὸ μέγα καὶ
γεφύρωτον χάσμα μεταξὺ Ὁρθοδόξων καὶ Ρωμαιο-
καθολικῶν.

ΜΕΓΑΛΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΝΕΓΕΡΣΕΩΣ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ

ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ Διοικ.
Συμβουλίου τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου
τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, διωρίσθη
ἡ κάτωθι Ἐπιτροπὴ ἀνεγέρσεως Οἰκοτροφείου,
ἀποτελουμένη ἐκ Κληρικῶν καὶ Λαϊκῶν :

Πρόεδρος

Ἀρχιεπίσκοπος κ.κ. ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

Μ Ε Λ Η

Οἱ Ἀρχιερεῖς : κ.κ. Μαγνησίας Χρυσό-
στομος, Διαιλείας Ἀκάκιος, Σαλαμίνος Γερόντιος.

Οἱ Κληρικοὶ : κ.κ. Θεόφιλος Τσίρμπας,
Μερκούριος Καλοσκάμης, Διονύσιος Καλάργυρος,
Ἰουστίνος Κουλουτοῦρος, Λογγίνος Χατζησταφά-
νου, Ἀνεμόδιστος Μπότσης.

Οἱ Λαϊκοὶ : Δι Κυρίαί, Μαρία Παπαμα-
καρίου, Εὐαγγελία Τσαμίση, Βασιλικὴ Πυργιά-
λα, Μαρία Βερτοπούλου, Μελπομένη Ζαχαρία,
Ἄννα Λέκκα.

Οἱ Κύριοι : Νικόλαος Χειλαδάκης, Γεώρ-
γιος Κόττης, Ἰωάννης Καλοσκάμης, Γεώργιος
Γκοῦμας, Ἀντώνιος Μέμηγκας, Ἀνδρέας Βα-
πορίδης, Ἰωάννης Ἀναστασόπουλος, Σταῦρος
Καραμήτσος, Γεώργιος Πουλαντζακίδης, Ἰω. Μι-
χαλόπουλος, Ἀλεξ. Κόντος.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ

Τὴν 19ην Φεβρουαρίου (π.ῆ.) ἡμέραν Πέμ-
πτην, πανηγυρίζει ὁ Ἱερὸς Ναὸς τῆς ἀγ. Ὁσίου.
Φιλοθέης τῆς Ἀθηναίας, δι' Ἀρχιερατικῆς Χορο-
στασίας. Λεωφορεῖα Κολοκυνθοῦς—Ἀνω Πετρά-
λωνα. Νέον Τέρμα.

ΘΑΝΑΤΟΣ ΑΙΩΝΙΣΤΟΥ

Ἀπῆλθεν πρὸς Κύριον ὁ Παλαίμαχος ἀγωνι-
στής τῆς Ὁρθοδοξίας Ἀλέξαν. Σταυριανός. Οὗτος
πολλὰς ὑπηρεσίας προσέφερεν εἰς τὴν ἀγωνιζομένην
ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Εὐχόμεθα ὅπως ὁ Κύριος
ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν του ἐν σκηναῖς δικαίων χαρίσῃ
δὲ παρηγορίαν εἰς τοὺς τεθλιμένους συγγενεῖς του.

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ

ὑπὸ τοῦ Σεβ. Διαιλείας κ.κ. Ἀκακίου ἐχει-
ροτονήθη τὴν 9ην καὶ 10ην Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. εἰς
Ἀναγνώστην, Ὑποδιάκονον, Διάκονον καὶ Ἱερο-
μόναχον ὁ Πέτρος Καραγιώργος, μετονασθεὶς Χε-
ρσβεῖμ. Τοῦ εὐχόμεθα καλὴν σταδιοδρομίαν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦται διτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων
εἴτε διὰ ὀφειλὴν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφό-
ρους ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ
ἡμῶν ἀγῶνος δέον ἀπευθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν
ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμιᾶν Ἀρχιμ.
ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, ὁδὸς Κάνιγ-
γος 32 — Ἀθῆναι 147.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)